

ES programmas „Eiropa pilsoņiem” prioritātes **no 2016. līdz 2020. gadam**

Projektu iesniedzēji tiek mudināti izstrādāt projektus saskaņā ar ES programmas „Eiropa pilsoņiem” (turpmāk – Programma) vispārīgajiem un īpašajiem mērķiem, ņemot vērā īpašas prioritātes, ko izstrādājusi Eiropas Komisija konsultējoties ar ieinteresētajām pusēm, kas pārstāv pilsoniskā dialoga grupu un Programmas komiteju.

Līdz šim prioritātes tika mainītas katru gadu, bet sākot ar 2016. gadu tās kļūs daudzgadējas un piemērotas visam atlikušajam Programmas darbības periodam (2016-2020), lai projektu iesniedzējiem nodrošinātu iespēju savlaicīgi plānot un sagatavot projektus. Tomēr Eiropas Komisijai ir tiesības jebkurā laikā pārskatīt, pielāgot vai pārveidot prioritāšu sarakstu, iepriekš apspriežoties ar ieinteresētajām pusēm, kas pārstāv pilsoniskā dialoga grupu un Programmas komiteju.

(2016. - 2020.) gada prioritātes ir veidotas tā, lai veicinātu debates par Eiropai nozīmīgiem datumiem un tematiem, kas spēcīgi ietekmē Eiropiešu dzīvi mūsdienās. (Eiropas vēstures piemiņas pasākumu atbalsta darbība) vai arī piesaistīts Eiropas Savienības sabiedriskajai, ekonomiskajai un politiskajai realitātei (Demokrātiskās iesaistīšanās un pilsoniskās līdzdalības atbalsta darbība).

Pilsoņi tiek aicināti piedalīties šajās diskusijās un dalīties pārdomās ar projektu palīdzību, kuros tiek ievērotas Programmai raksturīgās iezīmes: (vienlīdzīga pieeja, starpvalstu un vietējā dimensija, starpkultūru dialogs un brīvprātīgā darba veicināšana) vai arī aktīvi iesaistīties organizācijās, kuras piedalās Programmā.

Katrai atbalsta darbībai ir izdalītas specifiskās prioritātes:

- „Eiropas vēstures piemiņas pasākumu” īpašās prioritātes (1. atbalsta darbība jeb strand 1)
- „Demokrātiskās iesaistīšanās un pilsoniskās līdzdalības” īpašās prioritātes (2. atbalsta darbība jeb strand 2)

1. „Eiropas vēstures piemiņas pasākumu” īpašās prioritātes (1. atbalsta darbība, jeb strand 1)

1.1. Pasākumi, kas veltīti būtiskāko vēsturisko notikumu pieminēšanai Eiropas jaunāko laiku vēsturē.

Viens no Programmas mērķiem ir radīt iespēju diskutēt par Eiropas vēsturi ārpus nacionālajām perspektīvām.¹

¹ COUNCIL REGULATION (EU) No 390/2014 of 14 April 2014 establishing the ‘Europe for Citizens’ programme for the period 2014-2020 (OJ L 115 of 17.4.2014, page 3).

Ar šīs 1. atbalsta darbības palīdzību (Eiropas vēstures piemiņas pasākumi) Programmas mērķis ir veicināt kopīgas Eiropas vēstures piemiņas pasākumu kultūras veidošanos un stiprināt savstarpēju saprašanos dažādu ES dalībvalstu iedzīvotāju starpā, īpaši atbalstot projektus, kuri atspoguļo galvenos pagrieziena punktus Eiropas vēsturē 20. gadsimtā, to nozīmi un sekas, ko Eiropa izjūt vēl šodien.

Laika posmā no 2016. gada līdz 2020. gadam par prioritāri atbilstošiem tiks uzskatīti šādi piemiņas pasākumu projekti:

<i>Iesniegšanas gads</i>	<i>Atbilstīgie piemiņas pasākumi</i>
2016	<p>1936. gads Pilsoņu kara sākums Spānijā</p> <p>1956. gads Politiskā un sociālā mobilizācija Centrāleiropā</p> <p>1991. gads Dienvidslāvijas karu sākums</p> <p>1951. gads Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijas pieņemšana par bēgļu statusa piešķiršanu un saistību ar bēgļu situāciju Eiropā pēc Otrā Pasaules Kara</p>
2017	<p>1917. gads Sociālās un politiskās revolūcijas, impēriju krišanas ietekme uz Eiropas politisko un vēsturisko fonu.</p> <p>1957. gads Romas līgums un Eiropas Ekonomiskās Savienības aizsākumi</p>
2018	<p>1918. gads I Pasaules kara beigas, nacionālu valstu veidošanās, neveiksme veidojot sadarbību Eiropas līmenī un mierīgu līdzāspastāvēšanu</p> <p>1938./1939. gads II Pasaules kara sākums</p> <p>1948. gads Aukstā kara sākums</p> <p>1948. gads Hāgas kongress un Eiropas integrācija</p> <p>1968. gads Pretošanās un cilvēktiesību aizstāvju kustības, invāzija Čehoslovākijā, studentu protesti un antisemītiskā kampaņa Polijā.</p>
2019	<p>1979. gads Eiropas Parlamenta vēlēšanas – arī 40 gadi, kopš pirmā tieši ievēlētā Eiropas Parlamenta izveidošanas, 1979. gadā.</p>

	<p>1989. gads Demokrātiskās revolūcijas Centrālajā un Austrumeiropā, un Berlīnes mūra krišana</p> <p>2004. gads 15 gadi kopš Eiropas Savienības paplašināšanās Centrāleiropas un Austrumeiropas virzienā</p>
2020	<p>1950. gads Roberta Šūmana (Robert Schuman) deklarācija</p> <p>1990. gads Vācijas atkalapvienošana</p> <p>2000. gads Eiropas Savienības Pamattiesību hartas izsludināšana</p>

1.2. Pilsoniskā sabiedrība un pilsoniskā līdzdalība totalitāro režīmu pakļautībā

Demokrātijai raksturīgie jēdzieni tādi kā „*Pilsoniska sabiedrība*”, „*sabiedriska kustība*”, „*iesaistīšanās*”, „*līdzdalība*”, „*Konstitūcija*”, „*brīvība*” un „*demokrātija*”, totalitāro režīmu ietekmē bija pilnīgi tukšas skaņas. Tautas Demokrātija bija viss, izņemot „*tautas*” un „*demokrātiska*”. Politiskie līderi tika ievēlēti viltojot vēlēšanu rezultātus (ar atbalstītāju skaitu, kas pārsniedza 80%), bez reālas opozīcijas.

Politiskās demonstrācijas, vēlēšanu kampaņas, publiskas sanāksmes un diskusijas bija tikai parodija par demokrātiskajiem rituāliem. Tie bija paredzēti, lai varas iegūšanu varētu atzīt par likumīgu, bet tie nebija nedz labprātīgi, nedz autentiski – tika īstenoti izmantojot piespiedu mehānismus. Spaidi tika lietoti, lai ietekmētu cilvēkus un kontrolētu tos, kā arī lai atbalstītu līdzīgas politiskās novirzes. Arī piederība kādai no partijām, kas ir viena no visnozīmīgākajām demokrātiskās iesaistīšanās pazīmēm, tika novirzīta no tās patiesā mērķa, proti, piedalīties un ietekmēt tautas dzīvi. Piederība partijai apliecināja lojalitāti valdošajiem politiskajiem spēkiem, piekrišanu oficiāli dominējošajai patiesībai, kā arī nodrošināja iespēju ieņemt noteiktus amatus un izmantot pakalpojumus, kas nebija pieejami citiem. Informācijas aprites resursi tika monopolizēti. Varas pārvaldes struktūras cenzēja, noklusēja un sagrozīja visu informāciju, kas nonāca publiskajā telpā.

Autentiskās sabiedriskās kustības, kas veidojās pilsoniskās sabiedrības aprindās, tika izstumtas no sabiedrības, apdraudētas vai represētas, jo totalitārā režīma valdošā elite tās uzskatīja par neuzticīgām, nodevīgām un bīstamām. Kustību dalībniekiem nācās slēpties, pretoties vai arī meklēt kompromisu. Publiski izteiktie uzskati, kas neatbilda oficiālajai nostājai, tika uztverti kā „*pretnostatījums*”. Brīvi izteikties bija aizliegts. Politiskie lēmumi tika pieņemti bez izvērtēšanas vai diskusijām. Pilsoniskās sabiedrības un demokrātiskās kustības tika iesaistītas vienas partijas sistēmā, kas raksturīga totalitārajiem režīmiem.

Atsaucoties uz pieredzi, kas radusies totalitāro režīmu iespaidā, projektu iesniedzējiem vajadzētu veidot savu skatījumu uz demokrātisko rituālu ļaunprātīgu izmantošanu vai izkropļotu izpildījumu, galvenokārt izmantojot propagandu un oficiālos plašsaziņas līdzekļus. Projektu iesniedzējiem vajadzētu pievērst īpašu

uzmanību atšķirībām starp viltus un īsto demokrātiju, uzsverot dzīvas, spēcīgas un neatkarīgas pilsoniskās sabiedrības priekšrocības.

Mērķis ir parādīt, ka pilsoniskās sabiedrības organizācijas ir nepieciešamā saikne starp pilsoņiem un varasiestādēm. Pilsoniskās sabiedrības organizācijām ir ļoti būtiska loma pilsoņu sasniegšanā un viņu interešu pārstāvēšanā politiskajā līmenī - demokrātiskajos režīmos.

Iesniedzēji projektos atspoguļos arī mūsdienu demokrātijas sasniegumus, piemēram, tiesiskumu, sabiedrības brīvību, pilsoniskās tiesības, īpaši uzsverot pilsonisko tiesību trauslumu (runas brīvību un balsttiesības) bez stingriem ierobežojumiem. Mērķis ir arī rosināt diskusijas par konkrētām iespējām un mehānismiem ar kuru palīdzību saglabāt sabiedrības brīvību un pilsoniskās tiesības, kā arī nodrošināt pilsonisko dialogu Eiropas Savienības un nacionālajā līmenī.

1.3. Ostrakisms un pilsonības zaudēšana totalitāro režīmu ietekmē ieskicē mācību stundu mūsdienu sabiedrībai

20. gadsimta totalitārie režīmi izraidīja no sabiedrības nevēlamos pilsoņus, atņemot tiem pamattiesības: ebreji cieta no nacisma, bet politiski nepareizi domājošie „devianti” no komunistiskajiem režīmiem. Šiem pilsoņiem tika liegtas iespējas piedalīties debatēs, balsot, piedalīties sabiedriskos pasākumos, strādāt, dzīvot un brīvi pārvietoties, izcelsmes, reliģiskās pārliecības vai arī uzskatu dēļ.

Totalitārie režīmi lietoja ostrakismu, lai neitralizētu cilvēkus, kuri apdraudēja pastāvošo iekārtu. Nevēlamo iedzīvotāju izstumšana no sabiedrības bija iebiedēšanas mehānisms, ar kura palīdzību totalitārā režīma varas pārvaldes institūcijas centās pakļaut pārējos sabiedrības locekļus. Maldinošu ideoloģiju un propagandu izmantošana, kā arī netaisna likumdošana un represīvās struktūras palīdzēja šiem režīmiem slēpt masu slepkavības, kā arī izraisīt potenciālo oponentu pazušanu.

Ostrakisma procesu vajadzētu apspriest un analizēt traģisko seku dēļ, lai informētu mūsdienu sabiedrību un palīdzētu tai izvairīties no līdzīgu darbību veikšanas. Iesniedzējiem projektos būtu jāiekļauj šādi temati un jautājumi: Kad mēs varam uzskatīt, ka kāda iedzīvotāju kategorija tiek izstumta no sabiedrības? Kā atpazīt „grēkāzi” un atšifrēt diskursu, kas noved pie tā nošķiršanas un marginalizācijas?

Kā mēs varam tikt galā ar politiskiem diskursiem, kuros tiek izmantotas bailes, aizspriedumi un naidis pret noteiktām iedzīvotāju grupām, un kā veidot pretējus vēstījumus? Kā cīnīties pret naidu uzkurinošām runām, kuras tiek izplatītas masu mēdijos un internetā? Kādus izglītošanas resursus un juridiskos instrumentus varam pielietot, lai cīnītos pret rasismu, ksenofobiju (naidis pret cittautiešiem), homofobiju, kā arī ostrakismu, kas vērsts pret citām minoritātēm?

1.4. Demokrātiskā pāreja un pievienošanās Eiropas Savienībai

Pievienošanās Eiropas Savienībai ir bijusi ļoti būtiska tām dalībvalstīm, kuras nesen pieredzējušas pāreju uz demokrātiju, jo Eiropas Savienība palīdzējusi stiprināt un konsolidēt demokratizācijas procesu, piemēram, ar „demokrātiskas nosacītības”

sistēmas palīdzību. Dalība Eiropas Savienībā veicināja politiskās pārmaiņas un strukturālās reformas, palielināja administratīvo kapacitāti un stiprināja mazākumtautību aizsardzību.

Projektiem, kas saņem finansējumu no Programmas vajadzētu analizēt to, kādā veidā iespēja pievienoties Eiropas Savienībai ietekmējusi demokrātijas standartus un to pielietojumu praksē valstīs, kuras nesen atbrīvojušās no diktatūras vai autoritārajiem režīmiem. Projektiem vajadzētu atspoguļot arī Eiropas Savienības lomu demokrātiskās pārejas procesa laikā. Īpaša uzmanība jāpievērš vēsturiskajiem notikumiem, pagrieziena punktiem vai arī noteiktai rīcībai, kas raksturo šo lēno pārmaiņu procesu, īpašu uzmanību pievēršot metodēm vai līdzekļiem, kas tika pielietoti, lai tiktu galā ar pagātnes sekām un spētu sasniegt galamērķi – „atgriezties Eiropā” un veidot nākotni. Projektiem vajadzētu pievērst uzmanību tam, kas bija galvenie procesa virzītājspēki, kā arī uzsvērt grūtības, ar kurām nācās sastapties pārejas procesa laikā, un norādīt uz sarežģījumiem, kas turpina radīt problēmas, kopš pārejas posma noslēguma un pievienošanās Eiropas Savienībai. Projektu ietvaros vajadzētu paredzēt diskusiju par turpmākas paplašināšanās iespējām, vai arī citiem sadarbības veidiem ar ES kaimiņvalstīm, ņemot vērā iepriekšējo paplašināšanās pieredzi, kas notikusi pēdējo desmitgažu laikā un izvērtējot tās ietekmi uz demokratizācijas procesa rezultātiem jaunākajās Eiropas Savienības dalībvalstīs.

2. „Demokrātiskās iesaistīšanās un pilsoniskās līdzdalības” īpašās prioritātes (2. atbalsta darbība jeb strand 2)

2.1. Eiroskepticisma apspriešana un izpratne

Eiroskepticisms ir veidojies Eiropas Savienības dalībvalstīs paužot neapmierinātību par politisko karšu pārzīmēšanu un tradicionālā politiskā iedalījuma izjaukšanu. Pats termins attiecas uz dažādām attieksmes formām pret Eiropas uzbūvi, svārstoties no kritiskas attieksmes tikai pret pašreizējo integrācijas kārtību (Eirokriticisms) līdz pat naidīgumam pret visu Eiropas Savienību kopumā (Eirofobija).

Eiroskepticisms ir kļuvis par realitāti, kas pieprasa padziļinātu izpēti, diskusijas, kā arī izpratni, ņemot vērā tā ietekmes palielināšanos uz politisko darba kārtību dalībvalstīs, Eiropas Parlamentā, kā arī piekritēju skaita pieaugumu atsevišķos vēlēšanu apgabalos. Piedāvājot alternatīvu „arvien tuvākai Savienībai” eiroskeptiķi apstrīd Eiropas Savienības struktūru, uzbūvi, plānoto attīstību un pārvaldes formu jau no pašiem tās pirmsākumiem. Eiropas Savienībai kā patiesi demokrātiskai sabiedriskai telpai vajadzētu rēķināties ar šo politisko realitāti bez aizspriedumiem un aicināt tos Eiropas Savienības pilsoņus, kuri nav pilnībā pārliecināti par Savienības vērtībām, vai arī ir vīlušies konkrētos rezultātos vai arī pašreizējās ievirzēs, var paust savu viedokli tā, lai tas tiktu sadzirdēts.

Projektu iesniedzēji tiek mudināti veidot projektus, kas atspoguļo Eiropas Savienības problēmas, raugoties no eiroskeptiķu skatu punkta, un veicināt diskusijas par to ietekmi uz Eiropas Savienību nākotnē. Tajā pašā laikā, iesniedzēji tiek aicināti arī raksturot ieguvumus, kas pieejami Eiropas Savienības politikas dēļ, kā arī atzīt sarežģījumus ar kuriem nācies sastapties un apzināt nākotnē gaidāmos izaicinājumus. Projektu iesniedzēji tiek aicināti izvirzīt Eiropas Savienībai jaunus mērķus, ko būtu vēlams īstenot nākotnē, kā arī pievērst uzmanību zaudējumiem, ko nāktos piedzīvot, ja Eiropas Savienības nebūtu.

Diskusiju laikā apspriežamie temati un jautājumi varētu būt šādi: Kā mēs varam definēt eirosepticismu? Vai tas ir nesen veidojies politisks fenomens, ko pastiprinājusi finanšu krīze, vai arī vecāka tendence? Kā dēļ tas izplatās? Kas ir eirosepticisma sinonīms? Vai eirosepticisms apšaubā visu Eiropas integrāciju, vai arī tikai tās pašreizējās modalitātes? Vai tas attēlo nemainīgi pastāvošu, nemītīgi pieaugošu, neatgriezenisku plaisu starp pilsoņiem un Eiropas Savienību? Kādas ir eirosepticisma sekas demokrātiskās iesaistīšanās un pilsoniskās līdzdalības apstākļos Eiropas Savienības un atsevišķu dalībvalstu līmenī? Vai eiroseptiķi veido viendabīgu grupu, vai arī mēs varam sastapt dažādus eiroseptiķus? Kā viņi izplata savas idejas? Kādi faktori nosaka spēcīgu atbalstu vai opozīciju Eiropas integrācijai (sociālais stāvoklis, attieksme pret globalizāciju, ekonomiskās intereses, kopīga piederības sajūta, vērtības, politisko kultūru ietekme, pieņemšanās sociālajām garantijām)? Vai Eiropas Savienība var ietekmēt šos faktorus? Cik lielā mērā Eiropas Savienības politiķiem būtu jāņem vērā Eiropas pilsoņu – eiroseptiķu galvenās bažas? Kādā veidā šāda rīcība varētu palīdzēt pietuvināt Eiropas Savienību tās iedzīvotājiem? Kādus draudus Eiropas integrācijai un tās nākotnei rada eirosepticisms? Kā kritiku, kas vērsta pret Eiropas Savienību, padarīt par lietderīgu un pozitīvu virzītājspēku, kas palīdz veidot Eiropas konstrukciju ilgtermiņā?

2.2.Solidaritāte krīzes laikā

Solidaritātes jēdziens parasti tiek attiecināts uz savstarpēju atbalstu grupas ietvaros, ko vieno kopīgas intereses vai vērtības. Tas ir cieši saistīts ar augstsirdības jēdzienu, tāpat kā ar savstarpīguma jēdzienu un atbildību.

Ko nozīmē solidaritāte krīzes laikā Eiropas Savienībai – politiskai organizācijai, ko veido dažādas tautas un valstis? Kādas ir juridiskās, politiskās, ekonomiskās un pat ētiskās Eiropas solidaritātes robežas?

(Vienotības tēma arvien biežāk tiek pretstatīta atbildībai citu politikas jomu kontekstā, piemēram, migrācijai.)

Iesniedzējiem projektos vajadzētu izcelt un novērtēt Eiropas Savienībā esošos solidaritātes mehānismus. Viņiem vajadzētu atspeļot tās politikas sfēras, kurās šādi kopēji mehānismi varētu būt noderīgi un pilnveidojami kā tādi. Viņiem vajadzētu ņemt vērā arī citus iespējamus Eiropas solidaritātes kanālus, piemēram, brīvprātīgo darbu, ziedojumus, investīciju fondus, pilsoniskās sabiedrības organizācijas, ziedojumu akcijas internetā, u.t.t.

Pilsoņiem, kuri piedalās šajos projektos tiks dota iespēja labāk izprast, kā arī diskutēt par Eiropas Savienības intervenci krīzes laikos, kad vietējie resursi šķiet nepietiekami, tai pat laikā uzsverot šādu solidaritātes mehānismu koleģiālos ierobežojumus atbildības un finansiālo izmaksu kontekstā. Viņi dos ieguldījumu nacionālās izpratnes pārveidošanā par krīzi, veicinot savstarpēju situācijas izpratni, kā arī veidojot forumus, kuros apspriest kopīgos risinājumus konstruktīvā veidā.

2.3.Cīņa pret „imigrantu” stigmatizāciju un pretēju stāstījumu veidošana, lai veicinātu starpkultūru dialogu un savstarpēju sapratni

Ekstrēmistu un populistiskās kustības, mūsdienās, regulāri pielieto stigmatizāciju pret „citiem”, „nepilsoņiem”, „svešiniekiem”, „imigrantiem”, vai „minoritātēm” vispārplatītajos politiskajos diskursos.

Balstoties uz augsto bezdarba līmeni un sociālo nedrošību, kā arī bailēm no globalizācijas un terorisma vēlētāju vidū, „imigranti” tiek uzskatīti par vainīgiem visās problēmās, kā arī uztverti kā apdraudējums valsts dzīves līmeņa standartiem, sabiedriskajai saliedētībai un iekšējai drošībai. Šī stigmatizācija tiek izvērsta ar politisku propagandu, naida runu un brīvprātīgi maldīgas retorikas palīdzību, kas apvieno atsevišķus jēdzienus tāds kā krīze un migrācija, kā arī terorisms un migrācija, ar mērķi noskaņot nacionālās kopienas pret norādītajiem grēkāžiem. Šādi politiskie diskursi saasina ksenofobiju, neiecietību un diskrimināciju, kā arī apdraud sabiedrības vienotību Eiropas Savienībā. Tās varētu beigties ar pamattiesību ierobežošanu minoritātēm, jaunu robežu uzstādīšanu, kavējot integrāciju un savstarpēju saprašanos, kā arī veicinot tādu likumu pieņemšanu, kas būtu pretrunā ar tām pamatvērtībām, uz kurām tika būvēta Eiropas Savienība. Tajā pašā laikā tās varētu veicināt tālāku marginalizāciju starp nepasargātiem vai atstumtiem cilvēkiem Eiropas Savienības sabiedrībā (trūcīgiem un citādi atšķirīgiem iedzīvotājiem - biežāk jauniešiem un cilvēkiem, kas nav eiropiskas izcelsmes), un dažādos apstākļos pat provocēt radikālu uzvedību.

Neraugoties uz šo fonu, Programma atbalstīs projektus, kuros piedalīsies Eiropas Savienības pilsoņi un trešo valstu pilsoņi, kas legāli dzīvo Eiropā un ir gatavi atbalstīt starpkultūru dialogus, kas veicina savstarpēju saprašanos. Šie projekti ir paredzēti, lai nojauktu stereotipus par imigrantiem, izvērtējot stigmatizācijas procesus pagātnē un šodien. Projektu dalībniekiem – Eiropas Savienības pilsoņiem, vajadzētu sekmēt labās un pozitīvās prakses izplatīšanu, toleranci un cieņu pret kopīgajām vērtībām, kā arī veidot precīzākus priekšstatus par trešo valstu pilsoņiem. Integrācija ir divvirzienu process, tādēļ projektu iesniedzējiem vajadzētu veidot savu skatījumu tā, lai tas būtu vērsts uz iespējām veicināt trešo valstu pilsoņu, kuri legāli dzīvo Eiropas Savienības teritorijā, pilsonisko līdzdalību.

2.4. Diskusijas par Eiropas nākotni

Nemot vērā faktu, ka pilsoņi pašreizējo Eiropas Savienību iespējams neuztver kā līdzekli virzībai uz pozitīvām pārmaiņām, viņiem būtu jādod iespēja raksturot sev vēlamo Eiropu. Eiropai ir vajadzīgs ilgtermiņa redzējums un inovatīvs priekšlikums, kas būtu saistošs jaunajai paaudzei, attīstību veicinošs un pozitīvs.

Šīm diskusijām, būtu jābūt balstītām uz pagātnes notikumu sniegtajām mācību stundām, jo īpaši uzsverot, konkrētus Eiropas Savienības sasniegumus. Bet tām vajadzētu arī piedāvāt jaunas idejas un apspriest iespējamās darbības, ko Eiropas Savienībai vajadzētu uzņemties, gan iekšēji, lai pastiprinātu savu sabiedrisko, ekonomisko un politisko vienotību, gan starptautiski, lai saglabātu savu vadošo lomu arvien vairāk globalizētā pasaulē, kas saskaras ar globālām problēmām.

Savā paziņojumā, atskaitoties par 2014. gada Eiropas Parlamenta vēlēšanām, Komisija norādīja, kam būtu jāpievērš uzmanība gaidot Eiropas Parlamenta vēlēšanas 2019. gadā: „apzināt veidus, kā turpmāk uzlabot Eiropas dimensiju un demokrātisko likumību ES lēmumu pieņemšanas procesā, turpināt noskaidrot zemās vēlēšanu aktivitātes iemeslus dažās dalībvalstīs. Tas norāda uz nepieciešamību apzināt veidus, kā veicināt dalību nākamajās vēlēšanās, īpaši sniedzot savlaicīgu atbalstu izpratnes veidošanas kampaņās valstiskā, reģionālā, kā arī vietējā līmenī”²

Šajā kontekstā, pilsoņus vajadzētu aicināt diskutēt par konkrētām metodēm, ar kuru palīdzību būtu iespējams radīt vēl demokrātiskāku Savienību, liekot viņiem atkārtoti iesaistīties Eiropas projektā. Bez līdzdalības vēlēšanās un citu pārstāvnieciskās demokrātijas kanālu izmantošanas, īpašu uzmanību vajadzētu pievērst arī pilsoniskās līdzdalības instrumentiem (piemēram, Eiropas pilsoņu iniciatīvai), kā arī inovatīviem e-līdzdalības kanāliem, tādiem kā sabiedriskie mediji, informācija un komunikāciju tehnoloģijas.

Pilsoņi tiek aicināti piedalīties diskusijās ar projektu palīdzību vai aktīvu iesaistīšanos organizācijās, kuras piedalās Programmā. Debatēs nevajadzētu piedalīties tikai tiem, kas atbalsta Eiropas Savienības ideju, bet iesaistīt arī tos iedzīvotājus, kuri noraida vai apšaubā Eiropas Savienību un tās sasniegumus, vai arī ir vienaldzīgi.

² http://ec.europa.eu/justice/citizen/files/report_european_parliament_elections_2014_en.pdf, p.